

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 15. april 2018

Kirkedag: 2.s.e.påske/B

Tekst: Sl 23; Hebr 13,20-21; Joh 10,22-30

Salmer:

SK: 721 * 662 * 51 * 664 * 672,3 * 375

LL: 721 * 662 * 664 * 672,3 * 375

Jeg var ikke klar over, at Jesus var på Facebook og Instagram. Mon Jesus egentlig ville være på de sociale medier, hvis hans frelse- og forsonergerning skulle udspilles i dag? Jeg er ikke på noget af det, men jeg ved, at man på Facebook og Instagram taler om followers, om følgere, som liker ens meddelelser og således gør en mere populær og kendt, eller gør det budskab kendt, som publiceres. Men kan man forestille sig, at Jesus, når han siger i dagens evangelium, at ”mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig...” – kan man så forestille sig, at Jesus i stedet ville have talt om, hvor mange followers, han havde på Instagram? Og, ville fortsættelse af hans ord i evangeliet også være de samme: Jeg har x-antal followers på Instagram, og jeg giver dem evigt liv?

Jeg må indrømme, at for mig, så går dette lidt ud på overdrevet, og jeg har svært ved at finde fornuft i det, og kan ikke helt gennemskue, hvori helhedsbilledet af Jesu ord skal kunne udspilles. Jesus taler jo også om at kende, og om at have sine followers i sin hånd. Og det forekommer mig lidt fremmed i en Facebook- eller Instagram-sammenhæng. Men, det kan skyldes, at jeg ikke ved nok om Facebook, at dette billede ganske enkelt er mig fremmede og ikke fortroligt, og derfor giver det ingen mening for mig. Jeg gætter også på, at meningen går lidt tabt for nogle af Jer, hvis vi skal bevæge os inden for de sociale medier. Måske er det absurd og irrelevant, fordi Jesus og de

sociale medier bare ikke kan sættes sammen, med relation til dagens evangelietekster, eller også bliver det absurd og irrelevant, fordi jeg ikke kan finde noget genkendeligt i billedet. Billedet mister derved sin symbolværdi for mig.

Jeg tror faktisk, at det også er tilfældet med hyrdebilledet, som berøres både i Jesu ord og i den gt-lige hyrdesalme. Nu er det bare nogle andre, for hvem billedet bliver absurd og irrelevant, fordi der ikke er nogen genkendelighed i billedet. Billedet af hyrden og fårene er lige så fremmedartet og fremmedgørende for mange af nutidens unge, som Facebook-/Instagram-billedet er for mig.

Jeg tror, at de ældste af Jer er nogle af de sidste, for hvem billedet af hyrden er genkendeligt og hjemligt. Og det skyldes jo ikke, at I har været hyrder, dertil er I ikke gamle nok; men I har kendt til det, at dyrene skulle drives ud på marken og hentes hjem igen. Og selv om I ikke alle sammen har været med til det, så var det noget, der skete i hverdagsbilledet af Jeres barndom, med mindre I er vokset op inde midt i København. Men selv bysbørnene kendte til det. Dels er det også Jeres generation, der stadig bliver helt salige i øjnene af gode, gamle Morten Koch og hans idylliske landsbybilleder i hans skildringer af livet på landet i ”de gode gamle dage”. Dels er hyrdebilledet et af de mest fremstillede bibelske motiver i kunsten. Utallige billeder af den gode hyrde har hængt rundt omkring i hjemmene, tidligere. Jeg kommer i rigtig mange hjem i løbet af året. Og der går i dag rigtig lang tid imellem, at jeg ser et billede af hyrden på væggen.

Men tidligere var det modsat, i gamle hjem. Det var et elsket motiv, og selv i hjem, der ikke sådan ellers gik så meget op i det med kristentro og kirke og Bibel, kunne man finde et

billede af hyrden. Der var en vis tryghed i billedets budskab og symbolik.

Men i dag er det fremmedgørende og uigenkendeligt. For det findes ikke mere i vores hverdag. Forleden aften så jeg noget i TV fra en kæmpe gede- og fårefarm i Australien på 440.000 ha. Hvis vi nu regner i lidt afrundede tal, så er en fodboldbane omkring 1 tdr. land. Denne farm er altså på størrelse med mere end 800.000 fodboldbaner. Når dyrene på denne farm skulle drives sammen, så foregik det med motorcykler, ATV'er og Jeeps. Dét er der ikke meget hyrderomantik over. Der var til gengæld masser af action. Og jeg må indrømme, at jeg har svært ved at forestille mig, hvordan hyrdesalmen ville blive formuleret i en sådan sammenhæng.

Heldigvis foldes hyrdebilledet ud i nogle ting, som vi godt kan genkende eller fornemme betydningen af. ”Selv om jeg går i mørkets dal, frygter jeg intet ondt, for du er hos mig...” Mørkets dal behøver vi ikke hyrdebilledet for at kunne omsætte. Langt de fleste af os oplever fra tid til anden, at livet går gennem mørkets dal. I den tidligere bibeloversættelse, hed ’mørkets dal’ ’dødsskyggens dal’. Jeg kan bedre lide nutidens udtryk ’mørkets dal’, fordi det er ikke alle dale, det er ikke alt mørke, der skyldes død. Det er selvfølgelig rigtigt, at død er mørke. Men der findes også dale, der er mørke, uden at det ligefrem er døden, der truer. Når jeg bedre kan lide ’mørkets dal’, skyldes det også, at budskabet i hyrdesalmen ikke kun er, at når døden gør mørke omkring os, så må vi vide, at hyrden er hos os. Budskabet er, at når det mørkner omkring os i dalen, i enhver form for mørke, så er hyrden hos os - med sin stok og sin stav.

Sin stok og stav. Denne har hyrden i sin hånd. Som nævnt i indledningen vedr. salmevalget til i dag, så er hånden en

væsentlig del af billedsproget i dagens tekster. ”...ingen skal rive dem (fårene) ud af min hånd.” siger Jesus. Og han fortsætter ”...ingen kan rive det ud af min fars hånd.” Det er også værd at bemærke, at sidste salme i dag hedder *Alt står i Guds faderhånd*, og ikke ’Alt står i Gud Faders hånd’.

Hvis forskellige generationer ikke kan forenes i en fælles genkendelighed om hyrdebilledet, så tror jeg, at vi kan forenes i en fælles genkendelighed i håndens billedsprog.

I forbindelse med et bryllup skal brudeparret give hånd, håndslag, på en indgået aftale og et afgivet løfte. De skal *give* hånd, og ikke *holde i* hånd. At give hånd er formelt og behøver ikke betyde andet end, at der er en høflig omgangstone mellem os. Men det knytter dog et bånd hen over den afstand, der er mellem to mennesker. Men når vi holder i hånd, så er der mange flere følelser på spil, og disse er også med til at give os oplevelsen af at holde i hånd, og bestemme hvilken hånd vi holder i. Derfor kan vi føle tryk ved at holde i hånd. Vi kan føle sikkerhed. Vi kan føle kærlighed og fællesskab. Vi styrkes i at holde i hånd, for vi bliver ét med en anden. Når vi holder i hånd eller holdes i hånd, så hører vi til hos en anden, vi er nødvendige for en anden, vi er værdifulde for en anden. Det er derfor, det kan være så svært at tage den elskedes hånd første gang, og når det så bliver gengældt, så er det jo helt vildt, så dejligt det er. Så dejligt, at vi gerne igen griber ud efter denne hånd. Og hvad enten vi er voksne og elskende, unge og forelskede, ældre og har krogede hænder eller børn med små hænder i voksenhænder, så gør det noget godt ved os, at vi holdes i hånd.

Det er dét, Jesus vil have os til at indse, at der er den samme dybe betydning i, at være i Jesu hænder. Dér må vi føle os sikre, trygge, elskede, værdifulde og nødvendige.

Jesus siger, at han og Faderen er ét. Han siger også, at de gerninger, han gør i sin faders navn, de vidner om ham. Vidner om, at han er Kristus. Den salvede, den ventede, den lovede. I ham er hele Guddommen åbenbaret. I Jesu hænder må vi hvile i hele den Almægtige Guddommelighed. I Jesu hænder må vi føle os sikre.

Dét betyder ikke, at der ikke er mørke dale i vore liv. Men det kan måske bedst illustreres med en fortælling, som selvfølgelig er en symbolfortælling. Jeg har brugt den før, men vil alligevel gøre det igen. En mand kommer op til Gud, som placerer ham i en stol foran et filmlærred. Gud og manden sidder så sammen og ser en film. En film om mandens liv. En livsskildring i form af to sæt fodspor i vandkanten. Dér går de gennem mandens liv, side ved side, manden og Gud. Men ind imellem forsvinder det ene fodspor. Det skylles væk af bølgerne. Manden kan godt gennemskue, at det er alle de gange – og nu vil jeg lade billederne fra i dag smelte lidt sammen – det er alle de gange, han gik i mørkets dal. Da var der kun et sæt fodspor. Han vender sig mod Gud og spørger med slet skjult anklage: Alle de gange mit liv var i mørkets dal, var der kun et sæt fodspor. Hvor var du? Gud kigger manden dybt og kærligt i øjnene og tager ham i hånden og svarer: Da bar jeg dig!

Gennem mørkets dal, gennem dødsskyggens dal skal vi bæres af hænder, som intet kan vriste os ud af. Gud *holder* os i sin faderhånd, fordi Han kender os, ved, at vi trænger til det. Vi er nødvendige for Ham og dyrebare for Ham. Vi må følge ham, som et får følger sin hyrde, og vi skal bo i Herrens hus alle vore dage, og evig glade vi skal være i vor Herres Jesu navn.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen